

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/7/2021
Identifikačné číslo spisu: 7004899943
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7004899943.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Soni Pekarčíkovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobcu: Nas CZ, a.s. „v likvidácii“, so sídlom Kaprova 42/14, Staré Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 25493876, zastúpeného JUDr. Jozefom Chmurom, advokátom, so sídlom Zvonárska 8, 040 01 Košice, proti žalovanému: ZACHEM, a. s. Strážske, so sídlom Námestie osloboditeľov 70, 071 01 Michalovce, IČO: 31 730 191, zastúpenému

Mgr. Zuzanou Bdžochovou, advokátkou, so sídlom Palkovičova 16, 821 08 Bratislava, o zaplatenie 420.433,25 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. decembra 2020, pod č. k. 2Cb/15/2004 - 701, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 21. decembra 2020, pod č. k. 2Cb/15/2004 - 701, návrh žalovaného na vydanie rozhodnutia o zastavení konania zamietol s tým, že stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Návrhom podaným na súd prvej inštancie dňa 08.07.2003 sa žalobca domáhal vydania zmenkového platobného rozkazu, ktorým mala byť žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu 420.433,25 Eur (12.665.972,- Sk) so 6% úrokom ročne od 22.05.2002 do zaplatenia, zmenkovú odmenu vo výške 1.401,45 Eur (42.220,- Sk) a nahradiť mu trovy konania.

3. Súd prvej inštancie z podania žalovaného zo dňa 26.05.2017 (č. l. 661 spisu) zistil, že rozhodnutím Okresného súdu Košice I zo dňa 09.05.2017 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 32R/1/2016 bol

reštrukturalizačný plán žalovaného potvrdený a reštrukturalizácia žalovaného bola ukončená. S poukazom na uvedené žalovaný navrhol, aby súd v zmysle ust. § 118 ods. 4, § 120 ods. 1 a § 156 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“) vydal rozhodnutie, ktorým konanie vedené na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2Cb/15/2004 v celom rozsahu zastaví a prizná žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. V rámci napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že sa žalovaný (pravdepodobne mal na mysli „žalobca“) s procesným návrhom žalobcu (pravdepodobne mal na mysli „žalovaného“) vo svojom vyjadrení zo dňa 14.07.2017 (č. l. 670 a nasl. spisu) nestotožnil, pretože právnym dôsledkom skončenia reštrukturalizácie je zastavenie konaní (súdnych a rozhodcovských), ktoré sa začali pred povolením reštrukturalizácie a ktoré sa jej povolením prerušili (§ 118 ods. 4 ZKR). K zastaveniu konania žalobca ďalej uviedol, že k tomuto dochádza ex lege, a preto sa o zastavení konania nevydáva rozhodnutie, nakoľko účinky skončenia konania nastávajú priamo zo zákona, čo v danom prípade je zverejnením uznesenia reštrukturalizačného súdu o skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku 91/2017 zo dňa 15.05.2017.

5. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.08.2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 3CoKR/21/2016 bola povolená reštrukturalizácia dlžníka ZACHEM a.s. Strážske - žalovaného s tým, že predmetné rozhodnutie bolo v Obchodnom vestníku zverejnené dňa 05.09.2016 (Obchodný vestník 170/2016). Týmto dňom podľa súdu prvej inštancie došlo

k prerušeniu konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 2Cb/15/2004. Z obsahu spisu mal súd prvej inštancie za nesporné, že dňa 09.05.2017 Okresný súd Košice I

(v reštrukturalizačnom konaní dlžníka ZACHEM a.s. Strážske - sp. zn. 32R/1/2016) rozhodol o potvrdení reštrukturalizačného plánu a súčasne rozhodol o skončení reštrukturalizácie, pričom predmetné rozhodnutie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 15.05.2017 (Obchodný vestník 91/2017). S poukazom na ust. § 156 ZKR súd prvej inštancie upozornil, že zverejnením tohto rozhodnutia v Obchodnom vestníku došlo ex lege k zastaveniu konania, t. j. bez potreby ďalšieho rozhodnutia priamo zo zákona. Keďže zastavením konania ex lege nastávajú také isté účinky, ako keby došlo k právoplatnému rozhodnutiu súdu o zastavení konania, nie je podľa názoru súdu prvej inštancie potrebné, aby o zastavení konania rozhodoval súd samostatným rozhodnutím, navyše nemožno platne a účinne zastavovať konanie už raz zastavené priamo zo zákona. V závere súd prvej inštancie skonštatoval,

že predmetné súdne konanie bolo zastavené priamo zo zákona, a to dňom zverejnenia príslušného uznesenia v Obchodnom vestníku, teda 15.05.2017. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie návrh žalovaného na vydanie rozhodnutia o zastavení konania zamietol ako nedôvodný.

6. V súvislosti s návrhom žalovaného, aby súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania tak, že nárok na náhradu trov konania prizná žalovanému v plnom rozsahu, pretože žalobca zaviniel zastavenie konania, súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť,

že predmetné konanie (pôvodne prerušené) a následne aj zastavené bolo zastavené ex lege, teda bez ďalšieho priamo zo zákona, a to dňom zverejnenia rozhodnutia vydaného

v osobitnom konaní v Obchodnom vestníku. Keďže podľa ust. § 156 ZKR sa konanie zastavuje ako celok, súd prvej inštancie postupoval analogicky podľa ust. § 256 ods. 1 C.s.p. (per analógiám) v spojení s ust. § 262 ods. 1 C.s.p., a po zistení, že žiadna zo sporových strán nezavinila zastavenie konania vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

7. Proti uvedenému uzneseniu sa v zákonom stanovenej lehote odvolal prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu žalovaný, pričom svoje odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/, g/, h/ C. s. p. Žalovaný bol toho názoru, že mu súd prvej inštancie svojím postupom, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, odňal možnosť konať pred súdom, a zároveň

považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne, v rozpore so základnou zásadou všeobecnej spravodlivosti, v rozpore

s účelom a materiálnou podstatou práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

V rámci svojej argumentácie žalovaný uviedol, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje úplný opis procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzal.

8. Podľa žalovaného súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nereagoval

na podania žalovaného zo dňa 10.04.2018 (č. l. 678 spisu) a zo dňa 04.06.2018 (č. l. 680 spisu), ktorými žiadal o zaslanie súdneho spisu na Krajský súd v Bratislave za účelom nazretia do súdneho spisu žalovaným splnomocnenou advokátkou. Ďalšou námietkou žalovaného bolo, že súd prvej inštancie opomenul aplikovať ust. § 471 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého sa konania o zmenkovom platobnom rozkaze a šekovom platobnom rozkaze začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov.

Na základe uvedeného žalovaný trval na aplikácii Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v konaní pred krajským súdom ako súdom prvého stupňa koná a rozhoduje samosudca alebo poverený zamestnanec súdu; v odvolacom konaní koná a rozhoduje senát

(§ 36 ods. 3 O.s.p.). S poukazom na obsah súdneho spisu žalovaný upriamil pozornosť

na pridelenie vecí dňa 03.02.2009 samosudkyňi JUDr. Gabriele Varhalíkovej za účelom

jej prejednania a rozhodnutia, pričom v oznámení zo dňa 28.10.2020 (č. l. 697 spisu) a rovnako aj v napadnutom rozhodnutí je označený senát. Vzhľadom na uvedené žalovaný trval na tom, že konajúci súd bol nesprávne obsadený.

9. Svoj nesúhlas žalovaný vyjadril s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zverejnením rozhodnutia o potvrdení reštrukturalizačného plánu a súčasne

aj rozhodnutia o skončení reštrukturalizácie došlo ex lege (zo zákona) k zastaveniu predmetného konania, a preto súdu už neprislúcha možnosť rozhodovať o zastavení konania. V rozpore s právom na súdnu ochranu žalovaný videl aj v konštatovaní súdu prvej inštancie, že návrh žalovaného na vydanie rozhodnutia o zastavení konania bol nedôvodný ako aj v tom, že nemožno platne a účinne zastavovať konanie už raz zastavené priamo zo zákona.

10. Výrok I. napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie žalovaný vyhodnotil

ako v rozpore s ustálenou judikatúrou, konkrétne nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 8. novembra 2017, č. k. I.ÚS/125/2017-32, a stovkami právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov zverejnených na webovom portáli justice.sk (napr.: uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.12.2019, sp. zn. 31Cob/128/2019, uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 29.03.2011, sp. zn. 1CbZm/3/2009, uznesenie Okresného súdu Dunajská streda zo dňa 18.11.2020, sp. zn. 19Cb/9/2020, rozhodnutie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 19.11.2020, sp. zn. 9Cb/53/2019, uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 13.08.2020, sp. zn. 5Cb/8/2019, atď.).

11. Žalovaný sa nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie, ktorý v Oznámení zo dňa 28.10.2020 (č. l. 697 spisu) vyslovil, že v dôsledku zastavenia konania ako celku, tzn. vrátane konania o trovách konania, nemožno rozhodovať o trovách konania.

Na nesprávnosti tohto záveru žalovaný trvá, a to pre rozpor so zmyslom a účelom platnej právnej úpravy ZKR. Za neprípustné mal žalovaný s odkazom na znenie ust. § 156 ZKR,

aby si dlžník (žalovaný) svoju pohľadávku trov zmenkového konania voči tretej osobe (žalobcovi) uplatňoval sám voči sebe prihláškou vo svojom reštrukturalizačnom konaní. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky

zo dňa 8. novembra 2017, č. k. I.ÚS/125/2017-32, s tým, že súd má povinnosť vydať rozhodnutie vo veci, a rovnako tak aj rozhodnutie o trovách konania. Tým, že súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa ustanovení C.s.p., podľa žalovaného postupoval v rozpore s ust. § 471 ods. 2 C.s.p.

12. V ďalšom žalovaný namietal absenciu aktívnej legitimácie tak pôvodného žalobcu ako aj súčasného žalobcu a poukázal aj na svoje námietky uplatnené v konaní vo veci samej, konkrétne, že predmetnú

zmenkovú pohľadávku pôvodný žalobca riadne nenadobudol, keďže nebola splnená podmienka nepretržitého radu indosamentov, pohľadávka nie je zo strany žalobcu evidovaná v účtovníctve a žalobca svojím omisívnym konaním potvrdil, že neeviduje a nemá voči žalovanému žiadne pohľadávky. Oprávnenosť svojich námietok žalovaný videl

aj tom, že si žalobca spornú pohľadávku neprihlásil do reštrukturalizačného konania vedeného na majetok žalovaného. Odopretím práva na náhradu trov konania zo strany súdu prvej inštancie nebolo podľa žalovaného zaručené rovnaké právne postavenie strán sporu. Vzniknutý stav považuje žalovaný za neprípustný a trvá na svojom návrhu na vydanie rozhodnutia, ktorým súd konanie zastaví a prizná mu plnú náhradu trov konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolaniu v celom rozsahu vyhovel.

13. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „najvyšší súd“) prejednal odvolanie žalovaného podľa ustanovenia § 379 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a § 380 ods. 1 C. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že podané odvolanie treba odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

15. S účinnosťou od 1. júla 2016 bola zákonom zúžená možnosť podať odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie, keďže v súlade s ustanovením § 355 ods. 2 C. s. p. je odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie prípustné iba, ak to zákon pripúšťa.

16. Podľa § 357 C. s. p. je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o: a) zastavení konania, b) odmietnutí podania vo veci samej, c) odmietnutí žaloby na obnovu konania, d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a § 335 ods. 1 C. s. p., f) návrhu na opravu chýb v písaní, počítaní a iných zrejmych nesprávností okrem odôvodnenia, g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia, k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, l) zabezpečení dôkazného prostriedku, m) nároku na náhradu trov konania, n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a § 164 C. s. p. a o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

17. Odvolanie žalovaného smeruje proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh žalovaného na vydanie rozhodnutia o zastavení konania zamietnutý s tým, že trovy konania súd prvej inštancie nepriznal žiadnej zo sporových strán.

18. Vzhľadom na to, že Civilný sporový poriadok v ust. § 357 *expressis verbis* vymedzuje, v ktorých prípadoch je voči uzneseniu súdu prvej inštancie prípustné odvolanie, pričom prípustnosť odvolania ako opravného prostriedku voči uzneseniu súdu, ktorým rozhodol o zamietnutí návrhu žalovaného na vydanie rozhodnutia o zastavení konania, nevyplýva z ustanovení Civilného sporového poriadku, najvyšší súd odvolanie žalovaného odmietol podľa ust. § 386 písm. c/ C. s. p. ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

19. Napriek skutočnosti, že odvolanie žalovaného nie je zo zákona prípustné, odvolací súd považoval za potrebné vyjadriť sa k nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 8. novembra 2017, č. k. I.ÚS/125/2017-32, na ktorý poukazoval žalovaný vo svojom odvolaní (ďalej len „Nález“). Odvolací súd konštatuje, že Ústavný súd SR sa v Náleze zaoberal odlišnou právnou situáciou ako je tomu v danom prípade.

20. Prípád, ktorým sa zaoberal Ústavný súd SR (ďalej aj ako „ústavný súd“) v Náleze spočíval v tom, že

v čase, kedy bolo konanie ex lege zastavené, okresný súd rozhodol samostatným rozhodnutím o zastavení konania s tým, že žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov konania nebolo priznané. Proti výroku okresného súdu, ktorým nepriznal nárok na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov, podala sťažovateľka odvolanie. O odvolaní sťažovateľky krajský súd nerozhodol s odôvodnením, že konanie pred okresným súdom bolo potvrdením reštrukturalizačného plánu a ukončením reštrukturalizácie žalovaného zo zákona zastavené, na základe uvedeného mal krajský súd za to, že bolo konanie skončené, a preto o podanom odvolaní nerozhodol, ale zaslal na okresný súd list (prípís) ako „Vrátenie spisu bez rozhodnutia“. Krajský súd zaujal stanovisko, že vo veci nemôže ako odvolací súd konať, pretože predmetné trovy konania, ktoré vznikli sťažovateľke do začatia reštrukturalizačného konania, si bola povinná uplatniť prihláškou, a preto krajský súd vrátil spis okresnému súdu. Rovnako krajský súd skonštatoval, že okresný súd nemal vydať rozhodnutie o zastavení konania. Ústavný súd videl porušenie práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie v tom, že odvolací súd o podanom odvolaní nerozhodol niektorou z foriem, akými môžu všeobecné súdy rozhodnúť (rozsudkom alebo uznesením), resp. odvolací súd svoje právne závery nepremietol do niektorej zákonom predvídanej formy rozhodnutia a konal v rozpore so zákonom. V ďalšom ústavný súd ozrejmil, že: „Trovy konania, ktoré vynaložila sťažovateľka v priebehu konania pred súdom, sú procesnoprávnym nárokom, ktorý vzniká až okamihom rozhodnutia súdu o tom, že jeden z účastníkov konania má na ich náhradu nárok a druhý z účastníkov konania je ich povinný uhradiť. Iba súd, ktorý koná vo veci samej, má právomoc rozhodnúť o povinnosti hradiť trovy konania (§151 ods. 1 O.s.p.) a túto právomoc nie je možné preniesť na iný subjekt.“ V závere ústavný súd skonštatoval, že „krajský súd porušil zložku princípu legality základného práva na spravodlivé súdne konanie tým, že nerozhodol o odvolaní. Nerozhodnutie o odvolaní niektorým zo spôsobov, ktoré pozná Občiansky súdny poriadok bolo porušením jeho ustanovení, ktoré zároveň znamenajú porušenie ústavného práva na prístup k (správne)mu súdu a práva na spravodlivé súdne konanie.“

21. S prihliadnutím na závery obsiahnuté v Náleze odvolací súd považuje za rovnako potrebné zdôrazniť, že v danom prípade neexistuje pochybenie konštatované ústavným súdom v Náleze, pretože zo strany súdu prvej inštancie bolo o návrhu žalovaného na vydanie rozhodnutia o zastavení konania rozhodnuté, keď tento návrh žalovaného napadnutým rozhodnutím zamietol. Z uvedeného je zrejmé, že o podaní (návrhu) žalovaného bolo rozhodnuté, čiže sa nejednalo o prípad preskúmaný ústavným súdom v Náleze.

Odvolací súd upozorňuje, že z Nálezu nevyplýva povinnosť všeobecného súdu, vydať samostatné rozhodnutie o zastavení konania, keď bolo a je konanie zastavené ex lege (zo zákona).

22. V rámci podaného odvolania žalovaný napadol aj výrok o nároku na náhradu trov konania, ktorým súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo sporových strán. Žalovaný opätovne odkazoval na Nález s tým, že súd má povinnosť vydať nie len rozhodnutie vo veci, ale rovnako tak aj rozhodnutie o trovách konania.

Argumentáciu žalovaného považuje odvolací súd za nedôvodnú, nakoľko o trovách konania bolo súdom prvej inštancie vo výroku II. rozhodnuté tak, že nárok na náhradu trov konania súd prvej inštancie nepriznal žiadnej zo sporových strán. Odvolací súd zdôrazňuje, že samotný nesúhlas žalovaného so záverom súdu prvej inštancie ohľadom nároku na náhradu trov konania, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou v odvolacom konaní bol žalobca, ktorému vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobcovi však žiadne trovy v súvislosti v odvolacím konaní nevznikli, preto mu odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

24. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od

01.05.2011).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).
Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).